

Марийка седнѣла на първото мѣсто, а мишката до нея. Много джуджета прислугували. Яли много различни ястия и пили най-сладкитѣ вина.

Казвали са много наздравии за добритѣ госте.

Марийка останѣла за много врѣме у тѣзи малки хора. Тя имѣ редила всичко, а тѣ ѿ гледали като сестра и отъ врѣме на врѣме ѿ подавали различни скѣпи подарѣци и безцѣнни камѣни. Цѣли десетѣ години седѣла тя тамъ. Нѣ понеже тя била научена мѣжду вѣзрастни хора мѣчно ѿ било, ала не смѣла да каже.

Малкитѣ хора имали добри и благородни сѣрдца. Единъ день седнѣли на кола съ Марийка и ѿ извели въ гората. Дошли въ единъ прѣ-красенъ, още не виденъ, кристаленъ палатъ, който билъ съграденъ нарочно за малката Марийка. Тѣ дали на Марийка една пита хлѣбъ, а въ хлѣба имало и отъ чудовищенъ коренъ. Щомъ яла Марийка, и веднага се обѣрнѣла отъ *малка* на голѣма мома, тѣй хубава, каквато въ цѣлий свѣтъ нѣмало. Въвели ѿ въ хубавия палатъ.

Въ това врѣме зачули са ловжийски свирѣния и слѣдъ малко дошѣлъ прѣдъ палата единъ добѣръ юнакъ на конъ вѣзседнѣлъ. Това билъ царя на ближното царство, който билъ излѣзнѣлъ на ловъ. Слѣзнѣлъ царя отъ коня и влѣзнѣлъ да види кой живѣе въ хубавия палатъ. Щомъ